ekki þer. Skipti konúngur nú litunum,
nær hann strandinum varðar sem blóð, enn
strandinum bleikur, hann tók sverð sitt, og
vill nú sjá þetta: því að misskjent hefur þú
Flóres, sagði konúngur, því að hér var nú
rjett hjer; enn þar komminn rekkur kallm-
-aður: mundi eg þó hyggja að eingi mundi
svo djarfur vera, að hann skyldi þora að
elska. Gjeingur hann í þeirri nótt uppí tur-
-ninn, og sveininum með honum, enn sverð
sitt hafði hann brugðið; og er hann kom í her-
bergi Blankiflúr, bað hann sveininum láta
glugg upp, að sólin mætti innskína, enn þá
mátti hann sjá öll þau tíðindi, hvernig þau
láu. Stendur hann yfir þeim með brugðnu
sverði, og enn þau vanduglega stödd, nema
guð hjálpi þeim! Tissi konúngur vakka ko-
-nut verr lá hjá Blankiflúr eða kallm
-aður, sakir þess að hann hafði ekki skegg,
enda var hann svo fagur, bauð hann sveinin
-num að taka klæði af þeim á brjóstinu, so
að hann mætti sjá hvort væri. —
21; Nú sjer hann, að þetta er kallmaður, og upp
-ar nú sverðinu, og vildi höggva þau í mjöðja
í sundur; enn sveinninn mælti: mun hann
ekki vera bróðir hennar? kenna, skapferð
niði iðna og hryggð eptir sönnu. Gjörði kon
úngur svo og mælti: það mun ekki konúng-
legt að drepa þau í svefni, því að aldrei sk
-ulu þau undan komast. Og í því vöknuðu
þau, og sá konúng standa yfir sjer með bru
-gðnu sverði, og óttuðust sinn dauða; tóku þau
þá að gráta, Flóres og Blankiflúr, enn var nær.
Konúngur spurði hvað manna hann væri, "er
þú þorðir að gánga hingað í turninn og leggjast
með Blankiflúr? og þar fyrir skaltu deyja
og hún, sú hin vonda púta, er hjá þjer liggur".
Nú kom Flóres í hug, hvílíka sælu þau höf
-ðu haft, eður hvað nú var fyrir augunum,
og mælti Flóres til konúngs: herra, sagði
hann, kallið ekki Blankiflúr púta, því